

Již 19 let holické noviny přináší čtení do každé rodiny

Holické noviny

Milé čtenářky a čtenáři,

kvapem se blíží velikonoční svátky. Velikonoce sice všichni slaví, ale každý si pod tím představuje a slaví obsahově něco jiného. Proč? Vychází to asi z dějin těchto svátků.

Na otázku, kdy se slavily první Velikonoce, většina lidí neumí odpovědět. Někteří sice odpoví: tehdy, když zemřel Pán Ježíš. Ale Ježíš přece přichází do Jeruzaléma slavit Velikonoce?

Dovolte mi tedy alespoň trochu nahlédnout do dějin těchto svátků. Křesťané, což je asi v našich krajinách nejznámější, oslavují o Velikonocích Kristovu smrt na kříži a jeho zmrtvýchvstání. „To je ta noc, v níž Kristus pouta smrti rozlomil a jako vítěz vystoupil z hrobu“ (Velikonoční chvalozpěv).

Ježíš ovšem přichází slavit Velikou noc, kterou starozákonní lid slavil, na památku východu z Egypta (kolem roku 1250 před Kristem). Izraelité vyšli z Egypta v noci, kdy kočovní pastevci, mezi něž Jakubovy (tedy Izraelovy) kmeny patřily, slavili o jarním slunovratu přechod ze zimních na jarní pastviny.

Velikonoce, tedy Velikou noc, slaví křesťané už téměř dva tisíce let, více než tři tisíce let je slaví židovský národ a ještě mnohem dříve je slavily kočovné národy. Vždy to byla oslava života: u kočovných národů přechod na jarní pastviny znamenal i rozmnožení stád. U židů to byla oslava nového, svobodného života. Záchrana z egyptského otroctví u nich převážila nad oslavou pastevců. A u křesťanů převážilo Kristovo vítězství nad smrtí, protože se jedná o záchranu nejen jednoho národa, ale celého lidstva.

Vždy jde o oslavu vítězství života nad smrtí. Původně nad hrozící smrtí, kterou symbolizovala zima a vítězství jara, tedy života. Pak oslava záchranu národa a nakonec vítězství života věčného pro všechny.

Velikonoce pro nás tedy mohou být příležitostí jak k oslavě života, tak i příležitostí k zamyšlení se nad hodnotou, smyslem a cílem našeho života.

Přál bych si, aby i v dnešním světě byly oslavy Velikonoc oslavou vítězství života. A všem přeji, abychom toho opravdového života dosáhli.

Savio Řičica OP,
administrátor farnosti

emmagran z Pixabay

Karneval ve školce

V mateřské škole v Olomouci-Holici se během února konaly maškarní karnevaly. I navzdory všude číhajícím bacilům se jich v jednotlivých odděleních zúčastnil velký počet dětí, takže probíhaly v radostném a kamarádském duchu.

Spousta rodičů přispěla k dovršení slavnostní nálady občerstvením a dobrotami, což se u dětí setkalo s velkým nadšením. O občerstvení se ovšem postaraly i samy děti s učitelkami. Předem ve školce napekli slané pečivo z listového těsta. Bohatou nabídku her a soutěží střídala volná zábava i tanec ve vlastních nápaditých kostýmech. V karnevalovém duchu se pak nesl i celý týden. Dělal nám radost krásná výzdoba, díky níž mohly pestré dojmy z karnevalu v nás všech doznívat.

text: Mgr. Tereza Zlámalová, Zdeňka Nešporová

foto: Mgr. Hana Kubová, Jarmila Petříková, Pixabay

Zápis dětí do MŠ

Dne **2. 5. 2019** bude
od **8:00 do 15:00** probíhat
zápis dětí do MŠ.

Žádáme rodiče, aby si s sebou vzali
rodný list dítěte
a svůj **občanský průkaz**.

Přivítáme předem vyplněné formuláře,
které naleznete na webových
stránkách naší školy:
www.zsholice.cz.

SDH Olomouc Holice v roce 2019

Sbor dobrovolných hasičů má v letošním roce opravdu napilno.

Naši členové se aktivně zúčastnili všech okolních výročních valných hromad sborů v rámci našeho Hanáckého okrsku.

Náš sbor tuto slavnostní událost uspořádal 26. ledna 2019 v prostorách České hospody za účasti zástupců HZS ČR, SH ČMS, SmO a nového primátora Mgr. Miroslava Žbánka, MPA. Proběhlo zhodnocení celého roku 2018 a byl vytvořen plán činnosti na rok další. Mezi největší milníky letošního roku patří uspořádání již 8. ročníku netradiční hasičské soutěže „Holické kombajn“, založení nového dětského kolektivu a uspořádání oslav 135 let od založení sboru dobrovolných hasičů v Olomouci-Holici.

Pro zajímavost – náš sbor je nejstarší fungující sbor v Olomouci a blízkém okolí a v dalším vydání Holických novin se dočtete o celé jeho historii. Nejstarší dobrovolný hasičský sbor v Čechách vůbec je SDH Velvary a v letošním roce oslaví již 155. výročí založení.

V březnu proběhla již podruhé oslava Mezinárodního dne žen pro naše členky, kterou organizoval náš člen Petr Kočíř. Účast byla hojná a naše sestry obdržely od našeho SDH kytice a bohaté občerstvení.

V letošním roce měla naše výjezdová jednotka dosud jen jeden výjezd. Jednalo se o zahoření plynové pece v ulici Průmyslová v areálu firmy Leroy Somer. V rámci odborné přípravy členů výjezdové jednotky jsme absolvovali již tři bloky školení v celkovém rozsahu 15 hodin. Rozšířili jsme počet členů s oprávněním nositele dýchací techniky o další dva členy. V únoru proběhla v OC Šantovka akce „Hrdinové regionu“, které jsme se několik dní aktivně účastnili a kromě výstavy naší techniky jsme provedli simulaci zásahu – spuštění lyžařky z lanovky za pomoci speciální lanové techniky. Následovala ukázka poskytnutí první pomoci s automatizovaným externím defibrilátorem (AED). Naše jednotka se věnuje i preventivní činnosti v podobě požárních hlídek na kulturních akcích

a v letošním roce jsme takto zabezpečili již tři akce ve spolupráci s Univerzitou Palackého.

Musíme bohužel informovat i o smutné ztrátě a odchodu našeho nejdéle aktivního člena, bratra Jiřího Houšťavy, který byl řádným a aktivním členem už od roku 1958. V letech 1976 až 1996 působil na pozici velitele zásahové jednotky. Zemřel po dlouhé nemoci v pondělí 18. března 2019 ve věku 76 let.

Nyní probíhají organizační jednání ohledně letošních oslav založení sboru, které proběhnou 22. června 2019 v areálu základní školy v Holici. Těšit se můžete na slavnostní průvod, dětské soutěže (za pomoci místní jednotky Skautu – junačky vatry a členů komise KMČ), ukázkou požárního zásahu včetně poskytnutí první pomoci, vystoupení mažoretok a holického Tai-chi Bílý Jeřáb. V průběhu akce se o hudební produkci budou postupně starat DJ Petut, kapela Eši band a celé odpoledne a večer uzavře skupina Roxy.

Chtěli bychom poděkovat za finanční podporu této akce od Statutárního města Olomouc, Olomouckého kraje a naší komise městské části č. 4 Holice. Zároveň bychom vás tímto chtěli všechny srdečně pozvat.

text: Ing. Martin Kučera,
jednatel SDH Olomouc-Holice

foto: archiv SHD Olomouc-Holice

Naše paní knihovní Věra

Březen je již tradičně spojen s knihou a také s institucemi, které pomáhají šířit čtenářství a pěstovat vztah ke knihám. V Holici máme to štěstí, že v naší pobočce Městské knihovny v Olomouci pracuje člověk, který si svým přístupem k práci a čtenářům získal přirozený respekt a uznání nejenom u návštěvníků knihovny. Tento rozhovor s paní Věrou Fridrichovskou je tedy také jistou formou poděkování za její práci na pobočce knihovny v Holici. Poděkování ale patří všem, kteří se na provozu knihoven v celé České republice podílejí, protože jejich práce u nás zatím není dostatečně doceněna.

Paní Věro, první otázka se přímo nabízí: Jak jste se ke knihovnictví dostala?

Moje cesta ke knihovnictví byla hodně ovlivněna rodinou, protože maminka byla jako učitelka na druhém stupni základní školy v sedmdesátých letech minulého století přemístěna do pohraničí na severní Moravě a knihovna byla v podstatě jedna z mála věcí, které tam fungovaly pro děti. Protože jsme byli národnostně mnohověstevní – žili tam Řekové, Němci, Rusíni, Maďaři, Slováci, Romové, byl tam takový míšmaš, a to bylo fajn, protože v té knihovně jsme se spolu scházeli všichni a paní knihovnice nás vlastně k ničemu nenutila. Bylo nás hodně a byli jsme různých národností, a tak každý měl nějakou »svoji« knížku, což bylo velmi zajímavé.

Já se zeptám, protože jsem měl podobné štěstí ve Vidnavě na Jesenicku, kde to bylo?

Zlaté Hory.

No tak to je kousek.

V té době to bylo propagované, protože se osidlovalo pohraničí nejenom po válce, ale i v těch sedmdesátých letech. Takže tam přibýlo mnoho vzdělaných lidí, protože tam byl i odpovídající průmysl, a tím pádem se tam objevili lidé z různých koutů republiky a nesli si svoje zvyky a chování a byli jsme opravdu různorodá společnost.

A je zajímavé, že to fungovalo, protože ve Vidnavě to bylo obdobné.

Fungovalo a myslím si, že je škoda, že lidi z toho pohraničí dnes utíkají, protože tam není práce. S tím souvisí i ty knihovny, protože když tam nebudou lidé, když tam nebudou kompletní školy, tak knihovny zaniknou. Ale naštěstí u nás na severu škola zůstala, funguje tam

úžasné kulturní středisko, protože se v oblasti orientovali na turistický ruch, a spolupráce mezi lidmi tam funguje bez ohledu na to, jaké jsou národnosti či politické příslušnosti, protože je to prostě nutnost.

A jak to s Vámi bylo dál po základní škole?

Měla jsem moc ráda děti, takže jsem chtěla být učitelkou nebo knihovnicí. Nejvíc mne děsilo, že bych musela být ekonomkou. To jsem nechtěla, to jsem si napsala jako třetí možnost a říkala jsem si, jenom to ne. A rodiče mi dávali volnost. A tak jsem si říkala, že to zkusím, a přestože byly tenkrát jenom tři střední odborné knihovnické školy v republice – v Praze, Brně a Bratislavě, tak se mi podařilo dostat do Brna. Měli jsme naprosto stejný učební plán jako gymnázia, protože jsme museli umět všechny vědní obory, a pak specializaci knihovnictví.

Díky tomu, že to bylo v době minulé, která některým osobnostem s vlastním názorem nepřála, tak se tito lidé stali našimi profesory na střední škole, protože museli opustit vysokoškolské prostředí. A aniž bychom to my pubertáci tušili, učily nás opravdové capacity. Byl to například pan profesor Závodský, jehož tatínek byl literární a divadelní teoretik a kritik a on také, pan profesor Nečas, pan profesor Španěl, který napsal Dějiny literatury, paní profesorka Vilémová, která učila dějiny umění, prostě spousta skvělých lidí.

A jak jste se tedy po škole ocitla na Hané?

Po škole, kterou jsem ukončila maturitou v roce 1983, jsem se chtěla vrátit domů, do pohraničí. Ale protože tam nebylo místo, hledala jsem možnost uplatnění v rodišti mé maminky tady na Hané. Měla jsem tady širokou rodinu a zázemí, a tak jsem se dostala do Litovle do městské knihovny. Po dvou a půl letech jsem

odešla do knihovny ve Vojenské nemocnici v Olomouci na Hradisku, kde knihovna fungovala jako neveřejné zařízení pro lékaře, pacienty a ostatní zaměstnance. Bylo to trošku pod drobnohledem, protože literatura musela odpovídat v tehdejší době i po stránce ideologické. Ale bylo to úžasné, protože prostředí středověkého kláštera je pro knihovníka balzám na duši a pro mne bylo velmi inspirující. Dělalá se tam velká kulturní představení a občas se tam mihla i osobnost, která nikde jinde vystupovat nemohla, jako například pan Milan Kozelka.

A jak jste se, paní Věro, ocitla tady u nás v Holici, protože já si nepamatuji, že by tady byl někdo jiný, a nedovedu si ani představit, že by tady někdo jiný vůbec byl?

Mám dvě děti, dnes už dospělé syny, a po mateřské dovolené jsem dostala nabídku pracovat na pobočce městské knihovny. Nevěděla jsem, co to obnáší, zrovna se zaváděla počítačová technika, takže jsem si vše mohla osahat od začátku. Myslím si, že pobočky jsou pro obyvatele městských částí velkým přínosem. A já vždycky říkám, že my tady na pobočkách vychováváme čtenáře pro velkou knihovnu. A na pobočky nedám dopustit. A zároveň fungujeme jako mnohdy jediná kulturní zařízení v dané oblasti. Velkým konkurentem je tady například Velký Týnec nebo kousek dál Velká Bystřice. Tam se navíc lidé setkávají v různých institucích a organizacích při různých příležitostech. A mají také kulturní dům, což tady v Holici chybí. Není zde možnost kulturního a sportovního vyžití a to je škoda.

Máte pravdu, protože například holičtí skauti pořádají už léta svůj ples ve Velkém Týnci, kde našli azyl. Ale našťástí je tady knihovna a Vy. Odkdy tady vlastně působíte?

Já jsem tady od podzimu 2005, takže už je to pár let, a je pravda, že jsem tady hrozně spokojená. A situace je tady navíc podobná té ve Zlatých Horách, a to jak počtem obyvatel, ale také tím, že jsou tady starousedlíci a také určitá náplava. Potkávám spoustu různých lidí a nemám s tím problém.

Málokdo ovšem ví, že knihovna také spolupracuje s různými organizacemi, například se školou.

Spolupráce se školou byla vždy na velmi dobré úrovni a stále pokračuje. Já se zaměřuji na předškoláky a prvňáčky. To jsou skupiny, u kterých si myslím, že když je podchytíte, tak začnou číst.

A proto se také zapojujeme do různých projektů, například do projektu Národní knihovny pro prvňáčky Už jsem čtenář, který je zakončen na konci školního roku v červnu pasováním na čtenáře. Děti při té příležitosti

dostávají odměnu – knihu, diplom a průkaz na čtení zdarma do konce roku.

Další projekt Book start do života uskutečňovaný ve spolupráci s mateřským centrem Heřmáněk zahrnuje možnost půjčovat zdarma na průkaz miminka knihy pro maminky. Pro ně je to také výhodné z toho důvodu, že máme tady v knihovně dětský koutek a mohou si zde pohrát i děti. Jenom je škoda, že naše knihovna není bezbariérová. V té souvislosti přišla knihovna o klientelu z řad čtenářů starších sedmdesáti let. Řešíme to třeba tak, že vnoučata půjčují babičce, ale není nad osobní kontakt v knihovně.

Máme podporu ze strany školy, zejména první stupeň chodí pravidelně, ve spolupráci s paní učitelkou Černou jsme měli se staršími žáky například besedu o holokaustu. Bylo to po návštěvě Osvětlemi a nevěřil byste, že teenageři mohou mít slzy v očích. Děti vidí, že

zneužití té ideologie a znaku je stále aktuální. A nebezpečné. Na druhou stranu chodí do knihovny i děti, které nemusí být čtenáři, i kdyby si sem přišly jenom ohřát ruce a sednout si k časopisu nebo na chvilku k počítači, není to problém.

Pro dospělé čtenáře organizuje aktivity zejména hlavní knihovna, my děláme akce vesměs ve spolupráci s Národní knihovnou a dětským oddělením naší Městské knihovny, aby to pokrylo celou Olomouc. To jsou třeba již zmiňované soutěže, dále to byl například projekt Človíček a země. Vycházíme přitom z rámcového vzdělávacího programu pro základní školy a snažíme se podchytit a vychovávat čtenáře na 1. i 2. stupni základních škol.

Musím se zeptat ještě na jednu věc. Když se řekne knihovník, tak si většina lidí vybaví jen půjčování knih. Nyní jste přiblížila některé vaše další aktivity, ale to je jen část náplně Vaší práce, o které jinak veřejnost moc

neví. Mohla byste čtenářům Holických novin práci knihovníka přiblížit?

Naše náplň práce je pěkně zachycena ve videu Magazín Knihomol a v jednom dílu je krásně ukázána cesta knihy od jejího vydání a nákupu až ke čtenáři. V podstatě knihovník musí mít přehled a musí umět konkrétní knihu zpracovat. K tomu je potřeba odborné knihovnické vzdělání, které se nazývá katalogizátor. Probíhá v určitých programech, které se učí jak na střední, tak nyní zejména na vysoké škole. Jde o specializaci, kterou se učíte léta. Lidé nás vidí za pultem jenom „pípat“, ale nevědí, že musíte odnosit tuny knížek, naběháte spoustu kilometrů a musíte umět pěkně abecedu (tomu se děti vždycky smějí). Především tedy musíme umět systematizovat knižní fond. To se děje podle deseti vědních tříd,

kterými jsou všeobecnost, filozofie, náboženské vědy, společenské vědy, ekonomika, přírodní vědy, technické vědy, filmové, divadelní a fotografické vědy, literární vědy, cestopisné vědy a potom je tam volná třída pro nové vědní obory. Já tvrdím, že bychom měli mít vyvěšeno na informační tabuli kromě půjčovni doby také to, že děláme besedy se školami a podobné akce. Protože takto si někteří čtenáři mohou položit otázku: A co ta knihovnice dělá další tři dny v týdnu? A nevědí, že pracujeme na jiných pobočkách, hlavní knihovně a máme také sobotní služby.

A můžete jako knihovnice ovlivnit doplňování knižního fondu?

Ano, můžeme. Máme centrální nákup pro všechny pobočky a více než 70 venkovských knihoven. A můžeme si zažádat o některé konkrétní knižní tituly třeba i na přání čtenářů.

A ovlivňujete také čtenáře a jejich vkus? Protože mně samotnému jste dala výborné tipy pro mne osobně i pro naše studenty. A musím také říct, že pomáháte

studentům svými radami například v souvislosti s psaním diplomových prací.

Já si myslím, že práce pedagoga a knihovníka má dosti společného, protože se snažíme předat dětem i dospělým to nejlepší, co můžeme. A mezigeneračně mne potěší, když dítě ze školky přivede babičku, že si chce něco půjčit, pak dítě odroste a přijde do věku, kdy třeba nechce číst, ale babička mi jako čtenářka zůstane. A je moc hezké, když jdu a potkám děti s dospělými, a ozve se: Dobrý den, paní knihovnice. A maminka se zeptá: Kdo to byl? To byla naše paní knihovnice. Takže rodiče často nevědí, co tady děti dělají, protože v tom každodenním spěchu ani nemají čas se jich zeptat.

Já mohu jen potvrdit, že jak o práci knihovníků, tak o práci pedagogů toho lidé moc nevědí nebo jsou jejich informace značně zkreslené. Vaše práce je tedy velmi náročná i časově. Tady se nabízí otázka, jak se na Vaši práci dívají Vaši nejbližší?

Můj muž je technického vzdělání a umí řadu praktických činností, ale také věcí, které obvykle muži nevládají, například výborně vaří. Takže jsem mohla nastoupit hned po mateřské do knihovny, protože jsme se vlastně vystřídali. Bez svého manžela bych to nevládla a jemu vděčím za to, že mohu být knihovnice. Babičky jsme měli daleko, protože můj muž pochází z jižních Čech, a bez něho bych to absolutně nevládla.

Na závěr našeho povídání bych se Vás chtěl zeptat na Váš profesní sen. Představte si, že nejsme omezeni penězi ani dalšími podmínkami.

Víte, mně se moc líbí, že v zahraničí třeba pracují v knihovnách knihovníci, ale odpoledne se na činnosti knihovny podílí také dobrovolníci. Oni jsou naučeni něco dělat pro společnost. Já bych si přála, aby sem mohli lidé třeba v podvečer přijít a dát si kávu – mně by se líbila tady na terase kavárna jako čítárna. Tady by se také mohli potkávat lidé, kteří se delší dobu neviděli. Děti by si mohly zahrát společenské hry, protože máme i tento fond. Já si myslím, že do knihovny by se měl přijít člověk „kochat“, to je slovo z polsko-českého pohraničí, a trávit tady čas v poklidu a pohodě. A bylo by to velmi dobré i z toho pohledu, že tady v Holici to kulturní zázemí opravdu chybí.

Paní Věro, moc Vám děkuji za Váš čas, který jste si udělala pro čtenáře Holických novin, a přeji Vám i za ně do dalších dnů pohodu a pevné zdraví. A také postupné plnění Vašich snů a hodně pilných a příjemných čtenářů.

ptal se Milan Polák
foto: Petr Šafránek

Jakub Koutný

Na této stránce píšeme o lidech, kteří v Holici žili, nebo žijí a kteří se za svého života nějakým způsobem proslavili nebo zasloužili o svou vlast či obec. Chceme tak těm starším připomenout jejich vrstevníky a mladším i novým holickým občanům přiblížit ty, kteří zde žili, bojovali a umírali za jejich dnešní život. Dnes vám připomeneme jednoho už téměř zapomenutého holického občana pana Jakuba Koutného, kterého si vybavují v paměti opravdu už jen ti nejstarší občané.

Jakub Koutný pocházel ze starého selského rodu. Narodil se v Holici 6. 7. 1894 jako nejmladší ze šesti dětí. Tento rod vydal ze svých řad tři důstojníky naší armády. Nejstarší Arnošt byl nadporučík ruských legií. Po skončení 1. světové války se ujal opuštěného rodinného gruntu a v roce 1921 začal působit v Rolnické záložně v Holici nejdříve jako revizor a o čtyři roky později byl zvolen jejím ředitelem. Mladší František byl holické veřejnosti znám jako lékař (za protektorátu stíhaný za svoji účast v zahraniční armádě) a Jakub měl svůj osud nejkřutější.

Narukoval ihned po absolutorii na vyšší hospodářské škole, a tak zakusil válečnou dobu 1. světové války. Jako „písmák“ po svém stařečkovi byl v civilním životě redaktorem různých deníků a posléze i šéfredaktorem Českého slova. Coby předválečný vojenský novinář sice nenosil uniformu, avšak šel válce vstříc jako voják. Domácí odboj ho 2. července 1939 vyslal do Polska s hlášením proti armádnímu generálu Lvu Prchalovi a informacemi o polské pohraniční praxi. Poláci totiž dosud zajaté československé uprchlíky, zejména letecké důstojníky, vraceli zpět do protektorátu Čechy a Morava přímo do rukou gestapa.

Jakub Koutný se v Polsku přihlásil do československé vojenské skupiny, jež se začala formovat koncem dubna 1939 v Krakově, a tak později zažil i sovětské internační tábory v Kamenci Podolském, Jarmolincích, Orankách i Suzdal. Odtud 26. června 1941, tedy krátce po přepadení Sovětského svazu nacistickým Němcem, napsal podplukovníku Ludvíku Svobodovi o situaci Čechoslováků v ruském zajetí.

Krátce po příjezdu do Buzuluku (počátek února 1942), kde se začala organizovat československá vojenská jednotka v SSSR – 1. polní prapor – se Jakub Koutný stal prvním předsedou přijímací a odvodní komise. Přijíždějící Čechoslováci jej informují o svých neuvěřitelných osudech v lágrech NKVD.

Některá jeho hlášení náčelníkovi československé vojenské mise v SSSR plukovníku Heliodoru Píkovi se naštěstí dochovala a po letech nyní vydávají své otřesné svědectví, jako například toto z 26. prosince 1942:

„...z Taškentu přijela dvaadvacetiletá česká Židovka Gréta Pomerancová z Moravské Ostravy. Zanechala v Taškentu o tři roky mladší Editu, kterou také povoláme. Prosí však o intervenci za svého bratra, třicetiletého Adolfa, který byl z neznámých důvodů v Taškentu zatčen NKVD. Tuto rodinu postihla zajímavá pohroma: 5. března 1942 odešla

z bytu na nákup jejich matka Anna. Z nákupu se již nevrátila a dodnes nebyla nalezena. Dcery s dovolením NKVD chodily řadu dní na čtyři hromadné márnice v Taškentě, kde stále leží spousta mrtvých. Matku tam však nenašly. Většina mrtvých v těchto márnících, asi 80 procent, je probodnutá zezadu, prý po uzbeckém způsobu.“

Díky jeho úsilí byly v Buzuluku vybudovány základy pozdější Československé sociální péče v SSSR, zajišťující existenci neodvedených dobrovolníků a jejich rodinám i rodinám odvedených branců. Později byl dokonce zřízen i dětský domov.

V tehdejších podmínkách měly informace značný význam, proto nepřekvapí, že Koutný se jako vojenský

novinář podílel na vzniku deníku Naše vojsko v SSSR, avšak redakci musel v létě 1943 opustit a uvolnit místo později nechvalně známému Bedřichu Reicinovi.

Když válka skončila, krátce působil jako člen československé vojenské mise v Berlíně. Vzhledem ke svému rozhledu si po únoru 1948 o nastoleném komunistickém režimu nedělal žádné iluze, proto zvolil legální odchod a doufal, že vycestuje. V únoru 1949 sice ještě dostal od ministerstva národní obrany „mimořádnou studijní

dovolenou s plnými požitky na dobu od 1. dubna 1949 do 15. ledna 1950 do státu Izrael“, aby mohl následovat manželku Grétu, se kterou se seznámil za 2. světové války po jejím příjezdu do Buzuluku.

Krátce před odjezdem z republiky byl ale Koutný povolán k ministru národní obrany generálu Svobodovi, který mu suše oznámil, že ministerstvo vnitra mu odešlo vydat pas! Koutný později vzpomínal:

„Já, žena a tchyně jsme se cítili zdrceni. Doprovodil jsem rodinu do jejich východiska v Mikulově, kde všichni Židé byli dáni do bývalého lágru SS, a mně bylo dovoleno jen se krátce rozloučiti u brány, od které jsem byl koneckonců ne příliš jemně odehán. Byl jsem úplně zničený nad tímto násilným roztržením velmi dobře žijící rodiny. Dojel jsem do Prahy, když

transport odjel 29. března z Mikulova, ale tu jsem se dověděl, že transport se vrací na Prahu a přes České Budějovice na Dvořiště. Měl jsem dovolenou, proto jsem transport honil a hledal až do tábora, ale už bylo pozdě. Odejeli... to mně nervově nepolepšilo! Ještě musím dodat, že když mi pan ministr národní obrany sděloval důvody odmítnutí pasu, že jsem mu řekl, že jsem zničen materiálně, duševně i fyzicky. Ujistil mne, že ze strany vojenské správy není proti mně naprosto nic, a totéž mi bylo řečeno u úřadu plk. B. Reicina.“

Po nástupu do služby ale ihned začalo více či méně skryté sledování vojenského obranného zpravodajství.

12. září 1949 napsal:

„Má milovaná ženo!

Se svolením vězeňské správy a cenzury, posílám Ti toto sdělení:

Dne 6. t. m. byl jsem státním soudem na Pankráci odsouzen pro velezradu a vyzvědačství k trestu:

- 1. 25letému těžkému žaláři, zostřenému tvrdým ložem jednou čtvrtletně,*
- 2. degradaci-kasaci a ke ztrátě všech vyznamenání,*
- 3. ke ztrátě všech čestných občanských práv, ke ztrátě cti,*
- 4. ke ztrátě veškerého majetku,*
- 5. k náhradě trestního řízení.*

Rozsudek a důvody byly veřejné a byli při něm bratr, bratrance Jaroš a dr. Zdeněk a Ilsa. Jaroš a Ilsa byly také svědky. Důvody byly veřejné, a proto Ti je mohu sdělit. Byl jsem odsouzen jen za jeden bod, a to, že jsem se spojil s agentem cizí velmoci a ten mi měl obstarat útěk k agentu CIC Leo Kolmovi do Ausbachu, kde jsem chtěl vyzradit důležitá vojenská tajemství cizí zpravodajské službě. Mimo to, že jsem vyvezl důležité spisy, tj. kroniku-deník z SSSR. To žalováno nebylo, ale přitěžovalo. To je zhruba všechno...“

Po Pankráci následovaly plzeňské Bory, odkud v listopadu 1949 na předepsaný formulář „Trestního ústavu pro muže v Plzni“ odpověděl na první manželčin dopis:

„...děkuji Ti za první dopis, který došel právě za měsíc. Jsem na tě hrdý, jak správně jsi psala. Já se mám docela dobře, jako v klášteře. V práci jsem splnil normu, tak mohu dostávat balík (2,5 kg) jeden za čtrnáct dní. Dopisy také tak...“

Jakub Koutný byl i později vyslýchán příslušníky Státní bezpečnosti a vojenské kontrarozvědky mimo jiné i k osobě Ludvíka Svobody, který tehdy ještě zastával funkci náměstka předsedy československé vlády.

Komunističtí tyrané přitvrdili ve své perzekuci nevinně odsouzeného a jeho blízkých. Jakub Koutný totiž 21. července 1951 svým příbuzným, těžce raněn dalším omezením lidských práv, oznámil:

„Laskavostí našeho velitelství (vojenské věznice v Opavě) mohu psát tento mimořádný dopis, a to proto, že Vám musím sdělit toto: Je zakázáno, abych psal mé manželce dopisy do zahraničí do Izraele, a současně nesmím přijímat žádné dopisy ze zahraničí – tudíž ani od své ženy.

Prosím Vás proto, abyste to Vy, kteří máte právo na větší listovní svobody, sdělili mojí milované ženě, a to co nejdříve. Vy s ní jistě budete dopisovat a dále jistě Vy mi napíšete její vzkazy apod. Asi tak podobně, jak to bylo na Borech, jen s tím rozdílem, že ani její vlastnoruční dopis se nesmí k Vašemu přiložit. Je to smutné, když tímto zákazem dostává naše šťastné manželství ránu, ale jsem politický vězeň a jako takový nemám právo co říkat – a jen to přijmout. To také činím. Ona bude jako vždy jistě statečná, jako bývala v bojích o Kyjev, Duklu, Žaškov, Bílou Cerkev, o [Liptovský] Sv. Mikuláš, Žilinu, Opavu a Ostravu – a přijme tuto ránu do našeho duševního manželského dopisování – tak klidně, jako bývala klidnou ve všech těch těžkých bojích jako poddůstojnice a potom důstojnice! Ji nemusím o statečnost prosit, ona je a bude! Tímto uzavírám nuceně tuto kapitolu dvou vojáků naší armády v SSSR se vzpomínkou, proč jsem v těch bojích raději nepadl, kapitolu dvou vojáků, manželů, kteří si dnes nesmí ani napsat, že se mají rádi!“

Po zrušení vojenských věznic následoval Leopoldov, kde však Jakub Koutný postupně ztrácel víru v sebe a plně se oddal svému osudu. Prodělal několik zápalů plic, dostavily se potíže s játry... Neúprosný osud byl k němu neobyčejně krutý. Když už konečně svítala slabá naděje na propuštění z vězení, vyrvala jej smrt 4. února 1960 z jeho útrap i nadějí...

Vyšší vojenský soud v Příbrami zrušil původní rozsudek bývalého Státního soudu v Praze ze zákona na svém zasedání 12. prosince 1990. Krátce před tím ministr národní obrany vrátil Jakubu Koutnému in memoriam hodnost podplukovníka a současně jej povýšil do hodnosti plukovníka in memoriam.

text: František Ryšánek

foto: fotoarchiv Vojenského ústředního archívu

Zdroje:

Redakce, Plukovník in memoriam Jakub Koutný, Vojenské rozhledy, 2006, roč. 15 (47), č. 1, s. 163–171, ISSN 1210-3292 (tištěná verze), ISSN 2336-2995 (on-line), dostupné z www.vojenskerozhledy.cz.

Ladislav Zahradník, Holické noviny, duben 2002

Tisková zpráva z 9. 1. 2013 Ministerstva obrany ČR, Tiskové oddělení, Odbor komunikace a propagace

Gréta Koutná z československé armády odešla na vlastní žádost v roce 1949 v hodnosti nadporučíka. Na základě povolení ministra národní obrany Ludvíka Svobody odjela v březnu 1949 do Izraele, kam ji měl brzy následovat také manžel.

V roce 1964 se Gréta Koutná přestěhovala do USA, kde nejprve pracovala u krejčovských firem a později se stala konstruktérkou telefonních sítí společnosti New York Telephone Company. Po roce 1989 se rozhodla pro návrat do Československa, v roce 1998 byla povýšena do hodnosti plukovníka ve výslužbě a od roku 2002 žila natrvalo v Praze. Zemřela 8. ledna 2013.

Schůze Komise městské části Holice

Na březnové schůzi holické KMČ zaznělo několik podnětů od občanů, největší diskuse byla k otázce parkování v ulicích Staškova a U Hřiště.

- **Problém s parkováním** v těchto ulicích je nejen z důvodu návštěvnosti HFK, parkují zde vozidla zaměstnanců okolních firem a hosté penzionů. K řešení problémů s nesprávným parkováním na zeleném pásu, ve vjezdech domů apod. bývá přivolávána Městská policie. Šířka vozovky v ulici U Hřiště umožňuje parkování pouze v jednom směru. Za HFK vystoupil k tomuto bodu Miloš Šmída, předseda představenstva. Rozsah činnosti klubu se zvyšuje a zvyšují se také aktivity v tomto klubu. Tím narůstá počet aut a návštěvníků. V areálu je v současné době umožněno parkovat 20 vozidlům, toto bude do cca 14 dnů navýšeno na počet 60 vozidel s vjezdem do areálu. Je třeba upravit systém pro otevírání brány prostřednictvím externí firmy. Dále klub nechal vytisknout informační letáčky pro rodiče a návštěvníky, aby parkovali v zadní části areálu, ale klub již není schopen ovlivnit, kde návštěvníci skutečně zaparkují. V zadní části je cca 120 míst k parkování. Problém bude s rostoucím počtem návštěvníků na utkáních ze strany hostujících klubů. Dnes působí v rámci HFK 15 týmů. Klub se nebrání jakékoliv spolupráci a nápadům, jak vyřešit problém s parkováním.
- Komise schválila **poskytnutí finančního příspěvku Sboru dobrovolných hasičů v Holici** a nabídla pomoc při organizačním zajištění oslavy jeho výročí. Schválena byla i žádost **spolku Junák – český skaut**, středisko Dvanáctka Olomouc o finanční příspěvek na tradiční skautský ples.
- Komise obdržela vyjádření magistrátu ke svému požadavku z únorové schůze ohledně **opravy ul. Sladkovského** v místě křížení s železničními vlečkami.

Oprava tohoto místa bude součástí rekonstrukce ulice Sladkovského, přičemž investorem bude SSOK.

- Komise obdržela **návrhy jízdních řádů autobusových linek č. 12 a 19 pro období letních prázdnin**. Návrhy jízdních řádů budou dostupné na webových stránkách naseholice.cz, v části „Jednání komise“, a na detašovaném pracovišti MMOL na návsi Svobody 41. Termín pro vyjádření KMČ je do konce dubna, proto bude tento bod projednán na dubnové schůzi komise.
- Komise obdržela od občanů několik **žádostí o zřízení přechodu pro chodce na ulici Hamerská, o zajištění rekonstrukce ulic Jaselská a Hanácká** nebo oprav komunikací v jiných částech Holice. Na opravu ulic Jaselská a Hanácká je již zpracovaná dokumentace, včetně stavebního povolení. Zahájení rekonstrukce je tedy otázkou priorit a dostatku finančních prostředků v rozpočtu města. Na základě požadavků komise dojde v krátké době k místnímu šetření ze strany příslušného odboru magistrátu. Přechod na ulici Hamerská byl požadován již v projektové fázi rekonstrukce této ulice. Místo přechodu je tzv. místo pro přecházení, které se používá na komunikacích s menším provozem. Komise se bude tomuto bodu dále věnovat.
- **Zimní údržba místních komunikací a chodníků** – KMČ provedla korekci předložených plánů zimní údržby chodníků a vozovek a odeslala je podle požadavku zadavatele k dalšímu projednání v rámci pracovní skupiny, ve které jsou zástupci odboru dopravy a územního rozvoje, odboru právního a technických služeb, jednotlivé požadavky budou vyhodnoceny a následně předloženy RMO. Předpokládané změny jsou směřovány k efektivnějšímu provádění zimní údržby při daném objemu finančních prostředků a k participaci občanů na tomto segmentu veřejného zájmu.

Srdečně zveme všechny současné i bývalé klienty, příznivce, dárcy, kamarády a přátele na

13. narozeniny RC Heřmánek.

Oslavy proběhnou dne **20. 5. 2019**

na adr. návěs Svobody 41, Olomouc-Holice.

Bližší info na webu, Facebooku

a Instagramu RC Heřmánek

(www.rc-hermanek.cz, <https://www.facebook.com/rchermanek>,
<https://www.instagram.com/roddnecentrumhermanek/>)

Na setkání se těší Hanka Klicperová, Majka Veselá a Petra Tenglerová

Foto: -Alexsey Nemiro z Pixabay

Soutěž o nejkrásnější předzahrádku

V souvislosti se zahájením letošní zahrádkářské sezony vyzýváme občany, aby se zapojili do soutěže o nekrásnější holickou předzahrádku.

PODMÍNKY SOUTĚŽE

Do soutěže se mohou zapojit jednotliví občané nebo sdružení vlastníků jednotek bytových domů.

Předzahrádka nebo záhonek musí být viditelný z veřejně přístupného místa (z přilehlého chodníku nebo komunikace), může se nacházet na soukromém pozemku nebo na pronajatém pozemku města, případně na veřejném prostranství.

Nebude se posuzovat vlastnický vztah, ale výsledek naší vlastní práce. Pozemky v péči odborných firem nebudou do soutěže zařazeny.

JAK SE PŘIHLÁSIT

Osobně na schůzi KMČ nebo e-mailem na jedné z adres: info@naseholice.cz nebo kmc04@olomouc.eu. Je třeba uvést adresu předzahrádky (č. p. domu) a spojení na kontaktní osobu.

JAK SE BUDE HODNOTIT

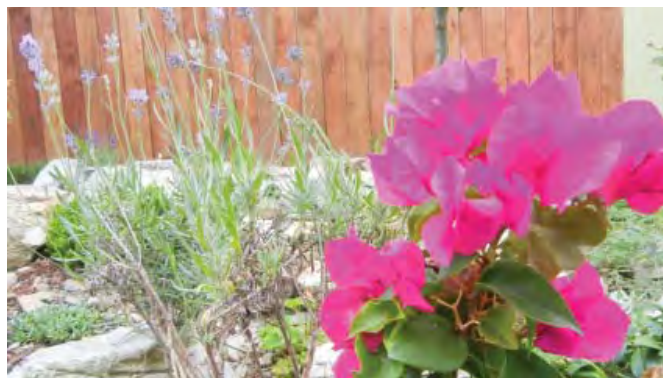
Předzahrádky budeme navštěvovat a fotit v průběhu dubna až října tohoto roku, můžete posílat i vlastní fotografie. V listopadu provede porota vyhodnocení a v prosincovém vydání Holických novin představíme nejkrásnější fotografie.

JAKÉ BUDOU CENY

Mezi tři nejkrásnější předzahrádky bude rozděleno **9 000 Kč**. O výši jednotlivých cen rozhodne porota. Pokud se zapojí bytový dům či celá rodina, bude odměna vyplacena společenství vlastníků nebo zástupci rodiny ve věku více než 18 let se zásluhou na výsledku.

Podrobnější informace podá **František Ryšánek**, tel. **603 450 171**.

Foto: archiv Františka Ryšánka

Naši jubilanti (duben–květen)

Zdenka	Adámková	Jana	Procházková
Alois	Alka	Eva	Rotterová
Jindřiška	Čunátová	Petr	Slouka
Jiří	Doležel	Jaroslav	Sůva
Věra	Drexlerová	Anna	Turečková
Ladislav	Egg	Zdeněk	Voráč
Agáta	Heinzová		
Marie	Jančí		
Jaroslav	Kimmel		
Růžena	Klvaňová		
Julie	Marchalová	Julie	Smolková
Hana	Pimerová	Ladislav	Zahradník

90 a více let

Základní a mateřská škola Olomouc – Holice

Zápis dětí do 1. tříd

(tj. děti narozené od 1. 9. 2012 do 31. 8. 2013
a děti o rok starší, pokud měly odložen nástup
povinné školní docházky).

se bude konat

**u úterý 9. dubna 2019
od 14 do 18 h**

u budově pruního stupně
(oranžová budova uprostřed náusí).

Při zápisu je nutné předložit **rodný list dítěte**
a **občanský průkaz** zákonného zástupce.

Kuůli urychlení administrativy Vám
nabízíme možnost stáhnout si a předem
vyplnit potřebné formuláře
(www.zsholice.cz - aktuality).

Těšíme se na Vás
Kolektivu pracovníků školy

135

SDH Olomouc - Holice

— let —

— 1884 - 2019 —

Datum: 22. 6. 2019
Místo: Areál ZŠ Holice

Program:

- 13:20 Slavnostní průvod s kapelou a zahájení oslav - začátek ulice Hamerská (f. Sekne)
- 14:00 Výstava historické i současné techniky jednotek města Olomouce
Dětský doprovodný program, DJ Petut a soutěž
Ukázka požárního zásahu a první pomoci s AED
Vystoupení mažoretek - Hvězdičky Lošov
- 16:00 Eši band
- 19:30 Vystoupení Bílý jeřáb - Tai-chi Holice
- 20:00 Skupina Roxy

Na Vaší účast se budou těšit
členové SDH Olomouc-Holice

